

14. J.D. Salinger, Ο Φύλακας στη Σίκαλη

Είμαι ο πιο φοβερός ψεύτης που είδα ποτέ στη ζωή σας, Είναι φρίκη. Πηγαίνω στο ψιλικατζίδικο ν' αγοράσω ένα περιοδικό, που λέει ο λόγος, και κάποιος με ρωτάει για πού το 'βαλα. Ε λοιπόν, δεν το 'χω σε τίποτα να πω ότι πηγαίνω στην όπερα. Είναι τρομερό. Έτσι, όταν είπα στο γέρο Σπένσερ πώς έπρεπε να πάω στο γυμναστήριο να μαζέψω τα συμπράγκαλά μου, ήταν πέρα για πέρα ψέματα. Εγώ ούτε που φυλάω τα κωλοπράματά μου στο γυμναστήριο.

Εκεί που έμενα στο Πένσυ, ήτανε η Αναμνηστική Πτέρυγα Οσενμπούργκερ, στους νέους κοιτώνες. Ήτανε μόνο για παιδιά της τρίτης και για τελειόφοιτους. Εγώ ήμουνα στην τρίτη. Ο συγκάτοικός μου ήτανε τελειόφοιτος. Την πτέρυγα την είχανε βγάλει έτσι από κείνο τον τύπο τον Οσενμπούργκερ, που πήγαινε παλιά στο Πένσυ. Όταν έφυγε απ' το Πένσυ, μπλέχτηκε μ' εργολαβίες κηδειών κι έπιασε την καλή. Αυτό που έκανε, ήτανε που άνοιξε γραφεία κηδειών σ' ολόκληρη τη χώρα, και μπορούσες να θάψεις όλο σου το σόι, πέντε δολάρια το κομμάτι. Έπρεπε να βλέπατε από μια μεριά το γέρο Οσενμπούργκερ. Κόβω το κεφάλι μου πως τους χώνει σ' ένα τσουβάλι και τους φουντέρνει στο ποτάμι. Τέλος πάντων, πρέπει να 'δωσε στο Πένσυ ένα κάρο λεφτά, και βγάλανε μια πτέρυγα με τα' όνομά του. Στο πρώτο ματς της χρονιάς, μας κουβαλήθηκε στο σχολείο με κείνη την ανοικονόμητη την κωλοκάντιλακ που είχε, κι όλοι αναγκαστήκαμε να σηκωθούμε όρθιοι στις κερκίδες και να του τραβήξουμε ένα τραινάκι –τραινάκι λέμε τη ζητωκραυγή. Μετά, την άλλη μέρα στον εκκλησιασμό, έβγαλε ένα λόγο που βάστηξε κάπου δέκα ώρες. Στην αρχή μας αράδιασε καμιά πενηνταριά κρύα καλαμπούρια, για να μας δείξει πόσο ξηγημένος ήτανε και τα ρέστα. Μεγάλη δουλιά. Έπειτα άρχισε να μας λέει πως ποτέ του δε ντράπηκε, άμα είχε κανένα πρόβλημα ή κάτι τέτοιο, να πέφτει στα γόνατα και να παρακαλάει το Θεό. Μας είπε πως πρέπει πάντα να προσευχόμαστε στο Θεό –να του κουβεντιάζουμε και τα ρέστα- όπου κι αν βρισκόμαστε. Μας είπε πως πρέπει να λογαριάζουμε το Χριστό σα φιλαράκο μας να πούμε, ή ξέρω γω τι. Μας είπε πως και κείνος μίλαγε κάθε τρεις και λίγο με το Χριστό. Ακόμα κι όταν οδήγαγε τ' αμάξι του. Αυτό με πέθανε. Φαντάστηκα το μπάσταρδο τον κάλτη να βάζει πρώτη και να λέει, Χριστούλη μου, στείλε μου κι άλλα κουφάρια πελατεία. Το μόνο ωραίο σημείο του λόγου του ήτανε ακριβώς στη μέση. Εκεί που μας έ-

λεγε τι καλός που ήτανε, τι έξυπνος και τα ρέστα, άξαφνα εκείνο το παιδί που καθότανε στη μπροστινή σειρά, ο Έντγκαρ Μαρσάλα, αμόλησε μια τρομερή κλανιά. Ήτανε πολύ χοντρό πράμα, μέσα στην εκκλησία και τα ρέστα, αλλά είχε μεγάλη πλάκα. Α ρε Μαρσάλα παλιόφιλε. Ο διάολος, κόντεψε να τινάζει τη σκεπή στον αέρα. Ούτε κανένας δεν τόλμησε να γελάσει δυνατά, κι ο γέρο Οσενμπούργκερ έκανε πως δεν άκουσε, όμως ο γέρο Θάρμερ, ο διευθυντής, καθότανε ακριβώς δίπλα του στο βήμα και καταλάβαινες με την πρώτη αν την είχε ακούσει ή όχι. *Μάγκα μου*, ήτανε όλο φούρκα. Δεν είπε όμως κουβέντα. Το άλλο βράδι μας έβαλε αναγκαστική μελέτη στην τάξη, κι έπειτα ήρθε και μας έβγαλε λόγο. Είπε πως το παιδί που είχε κάνει τη φασαρία στον εκκλησιασμό δεν ήταν άξιο να πηγαίνεις το Πένσυ. Ιδρώσαμε να κάνουμε το φιλαράκο το Μαρσάλα ν' αμολήσει κι άλλη μια, εκεί που έβγαζε λόγο ο γέρο Θάρμερ αλλά δεν του 'ρχότανε. Τέλος πάντων, εκεί έμενα στο Πένσυ. Στην Αναμνηστική Πτέρυγα του Γέρο Οσενμπούργκερ, στους νέους κοιτώνες.

Ήτανε πολύ όμορφα που ξαναγύριζα στο δωμάτιό μου, μετά που έφυγα από του γέρο Σπένσερ, γιατί όλοι είχανε κατέβει στο ματς και το καλοριφέρ ήταν αναμμένο, έτσι για ποικιλία. Βρήκα λιγάκι τη βολή μου. Έβγαλα το πανωφόρι και τη γραβάτα μου και ξεκούμπωσα το γιακά μου, κι έπειτα φόρεσα εκείνο το καπέλο που είχα αγοράσει το πρωί στη Νέα Υόρκη. Ήτανε ένα κόκκινο κυνηγετικό καπέλο, μ' ένα από κείνα τα πολύ μακρουλά γείσα. Το 'χα δει σε μια βιτρίνα, σε κείνο το μαγαζί με τ' αθλητικά, μόλις βγήκαμε απ' το τραίνο, μετά που κατάλαβα πως είχα χάσει εκείνα τ' αναθεματισμένα τα ξίφη. Έκανε ένα δολάριο. Έτσι όπως το φόρεσα, σήκωσα προς τα πίσω και κείνο το παλιογείσο –σύμφωνοι, ήτανε αηδία, όμως εμένα μ' άρεσε έτσι. Μου πήγαινε πολύ όταν το φόραγα έτσι. Έπειτα πήρα ένα βιβλίο που διάβαζα, και κάθησα στην πολυθρόνα μου. Κάθε δωμάτιο έχει δύο πολυθρόνες. Εγώ είχα τη μία, κι ο συγκάτοικός μου, ο Γουώρντ Στράντλεητερ, είχε την άλλη. Τα μπράτσα τους είχανε γίνει να τα κλαις, γιατί όλο και κάποιος καθότανε πάνω, αλλά πάντως ήτανε πολύ αναπαυτικές πολυθρόνες.

Το βιβλίο που διάβαζα, ήτανε ένα που είχα πάρει από τη βιβλιοθήκη κατά λάθος. Μου δώσανε λάθος βιβλίο, και δεν το πρόσεξα μέχρι που γύρισα στο δωμάτιό μου. Μου δώσανε το *Έξω απ' την Αφρική*, του Άισακ Ντίνσεν. Έλεγα πως θα 'ναι καμιά σαχλαμάρα, αλλά δεν ήτανε. Ήτανε πολύ καλό βιβλίο. Είμαι εντελώς

αστοιχείωτος. Αλλά διαβάζω πολύ. Ο καλύτερός μου συγγραφέας είναι ο αδερφός μου ο D.B. και μετά έρχεται ο Ρινγκ Λάρντερ. Ο αδερφός μου μου 'χε χαρίσει ένα βιβλίο του Ρινγκ Λάρντερ στα γενέθλιά μου, λίγο πριν πάω στο Πένσυ. Έλεγε κάτι πολύ αστεία και παλαβά πράγματα εκεί μέσα, κι έπειτα είχε και μια ιστορία για ένα τροχονόμο που ερωτεύεται μια νοστιμούλα, που τρέχει πάντα του σκοτωμού. Μόνο που είναι παντρεμένος ο τροχονόμος, κι έτσι δεν μπορεί να την παντρευτεί ή ξέρω γω τι. Και μετά το κορίτσι σκοτώνεται, επειδή όλο τρέχει. Εκείνη η ιστορία μ' έκανε λιώμα. Αυτό που μ' αρέσει περισσότερο, είναι κανένα βιβλίο που να έχει και λίγη πλάκα που και που. Διαβάζω ένα σωρό κλασικά βιβλία, όπως την *Επιστροφή στην Πατρίδα* και τα λοιπά, και μ' αρέσουνε, και διαβάζω ένα σωρό πολεμικά και αστυνομικά και τα ρέστα, αλλά δεν μου τη δίνουνε και τόσο πολύ. Αυτό που μου τη δίνει στ' αλήθεια είναι ένα βιβλίο που, άμα τελειώσεις να το διαβάζεις, θα' θελες να 'χεις φιλαράκο σου το συγγραφέα που το 'γραψε, και να μπορείς να τον παίρνεις τηλέφωνο όποτε σου κάνει όρεξη. Αυτό όμως δε μου συμβαίνει και πολύ. Δε θα με πείραζε να πάρω στο τηλέφωνο εκείνο τον Άισακ Ντίνσεν. Και το Ρινγκ Λαρντερ, εξόν που ο D.B. μου' πε πως έχει πεθάνει. Πάρτε όμως εκείνο το βιβλίο, την *Ανθρώπινη Δουλεία* του Σόμερσετ Μωμ. Το διάβασα πέρσι το καλοκαίρι. Είναι πολύ καλό βιβλίο και τα ρέστα, αλλά δε θα' θελα να τηλεφωνήσω του Σόμερσετ Μωμ. Δεν ξέρω, απλά και μόνο δεν είναι απ' τους τύπους που θα 'θελα να τηλεφωνήσω. Αυτό ειν' όλο. Πιο καλά θα μ' άρεσε να τηλεφωνήσω του Τόμας Χάρντυ. Μ' αρέσει εκείνη η Ευσταθία Βάι.